

Διπλή γιορτή

Μια χρονιά, όταν ακόμα οι Έλληνες ήταν υπόδουλοι στους Τούρκους, έτυχε να γιορτάσουν την ίδια μέρα οι χριστιανοί τη Λαμπρή τους και οι Τούρκοι το Μπαϊράμι τους. Έτσι έτυχε.

Σε μια γειτονιά της Αθήνας, του Μεγάλου Σαββάτου, αφού οι χριστιανοί έκαναν Ανάσταση και τελείωσε η εκκλησία, η γριά κλησάρισσα* της Αγίας Σωτήρας κλείστηκε μέσα στο κελί της. Διπλοαμπάρωσε την πορτίτσα της κι έβαλε, για καλό και για κακό, από πίσω και το φορτσέρι* της, γεμάτο μ' όλο της το νοικοκυριό, γιατί το τούρκικο ξεφάντωμα μπορούσε να ξεσπάσει πάνω της.

Έξαφνα, χτυπά τρεις φορές η πόρτα: τακ, τακ, τακ. Άλλες τρεις φορές χτύπησε και η καρδιά της κλησάρισσας.

– Αν είσαι χριστιανός να σε πολυχρονά ο Μεγαλοδύναμος. Μα και Τούρκος αν είσαι, πάλι καλώς όρισες, είπε μέσα της.

– Άνοιξε γρήγορα, γειτόνισσα, και μη φοβάσαι, εγώ είμαι.

– Μπα! Εσύ 'σαι γειτόνισσα; Και τι γυρεύεις τέτοιαν ώρα;

Η πορτίτσα του κελιού άνοιξε. Το κατάλευκο γεροντάκι, η κλησάρισσα, καλωσόρισε μια γριά μουσουλήμνα φιλενάδα της, που καθόταν μέσα σ' ένα χάλασμα της γειτονιάς. Η πορτίτσα ξανάκλεισε:

Η μουσουλήμνα μιλάει πρώτη:

– Τώρα που ψύχασε ο κόσμος όλος και οι χαροκόποι τραβήχτηκαν στα σπίτια τους, ήρθε κι εμένα η σειρά μου να γιορτάσω το Μπαϊράμι μου στο τρυπόσπιτό μου μέσα. Έκαμα ν' απλώσω πάνω σε κάτι πέτρες ό,τι μου 'δωκαν οι αγάδες της γειτονιάς και τότε συλλογίστηκα, καημένη γειτόνισσα, κλεισμένη καταμόναχη, στο κελί σου, τέτοια χρονιάρα μέρα που ξημερώνει για σας τους χριστιανούς. Σε ψυχοπόνεσα, τύλιξα πάλι τα φαγιά που είχα μπροστά μου και είπα μέσα μου:

– Φτωχές είμαστε κι οι δύο. Ας πάω να γιορτάσουμε μαζί: αυτή τη Λαμπρή της κι εγώ το Μπαϊράμι μου. Ξεκίνησα λοιπόν και ήρθα.

Κι ακούμπησε το μικρό της δέμα πάνω στο τραπέζι του κελιού.

Σηκώνεται τότε η κλησάρισσα γελαστή και ψάχνει μέσα στην κασέλλα της. Βγάζει ένα κόκκινο αυγό και το δίνει στη μουσουλήμνα.

Το παίρνει εκείνη μ' ευχαρίστηση μεγάλη, σηκώνει το χέρι της ψηλά, το παρατηρεί γύρω γύρω στο φως του λυχναριού με χαρά μικρού παιδιού και το θαυμάζει σαν κάτι σπάνιο και περίφημο πράμα.

Η γριά κλησάρισσα πλησιάζει σιγά σιγά, κάθεται κοντά της κι άξαφνα κάνει τσακ μια και της το σπάζει με το άλλο κόκκινο αυγό, που είχε κρυμμένο στο άλλο της χέρι, ξεκαρδισμένη στα γέλια για το κατόρθωμά της.

Το κελί είναι μισοσκοτεινό. Το λυχνάρι μόλις και φέγγει. Ζυγώνουν κοντά, μάγουλο με μάγουλο τα δυο γεροντικά κεφάλια, κάτασπρο το ένα, κατάμαυρο το άλλο και φιλιούνται...

Δημήτρης Καμπούρογλου, *Αναγνωστικό Ε΄ Δημοτικού*, ΟΕΔΒ, 1979 (διασκευή)

* κλησάρισσα: καντηλιανάφτισσα

* φορτσέρι: μπαούλο, κασέλλα